

אקסטזה מירוג, החשמלאי של להקת כוורת נכנס לאקסטזה מאחורי הקלעים לשמע הצלילים האהובים עליו. "כל החיים שלי אני שומע מוסיקה" אומר מירוג, צלם לשעבר, שתגובתו אופיינית לתגובת הנוער הישראלי של הלהקה. משמאל נראים חברי הלהקה משחקים בקלפים בשעת ההפסקה. תוך מיספר שבועות רכשה לה הלהקה, ששיריה מושמעים רבות ברדיו, אלפי אוהדים.

מאחורי הקלעים של "סיפורי פוגי" - אופרת הכופ שהפכה ללהיט מס. 1 בארץ

חגיגה בתוך

הבריות. אבל לא עשו לי בסוף כלום וכמה שבועות אח"כ הגעתי לארץ. את השיר הזה שרתי בכחינת קבלה ללהקת הנח"ל." בפולין ניגן אפרים על כינור, ובלהקה

הביתה מאוחר מחברים, תפסו אותי שוט"רים ונסגרת במעצר. בחקירה התברר, וזה היה נכון, שהשתתפתי בהפגנות וש"כתיבי שיר פרוישראלי שהסתובב אז בין

להקת כוורת שכתב את מרבית השירים והלחנים של סיפורי פוגי. אלון זה בחור רגיש. די שלמלצר מחליקה קצת הכוסי והוא מרגיש לא נוח לחודש ימים. כשאדם מנסה לחצות כביש, לאלון לא נעים. לפני חמישה חודשים חזר מאנגליה. פשוט, לא היה מבסוט מהמוסיקה שעושים שם, ואם אלון לא מבסוט זה לא סתם. כי אלון זה בחור רציני.

אומר אלון אוליארצ'יק, 22, כחוש ודק, בנו של מלחין ותיק: "האמת היא שניסיתי להתקבל לאבנים המתגלגלות אבל קיבלו אותי רק לשחפת לתקופת נסיון. דני: "כן, ושם קיבל כולירה ועוב." אלון: "לא, אני מאמין שהם לא קיבלו אותי כי פשוט כבר היה להם באסיסט. טוב, לפחות ככה רמזו לי האבנים. בינתיים נגמר לי הכסף והתגלגלתי על אבני מד' רכות, אז הלכתי ועבדתי בבית-חרושת לילקוטים."

דני: "הוא היה אחד הפינישרים' הטובים במיורת לונדון." "הפיניש שם, היה להצמיד את הידיות לחיקים" מסביר אלון, "עד שהתייאשתי ר' חזרתי לארץ."

דני: "וזה יוני רכטר הפסנתרן שלנו." יוני הוא בנו של האדריכל יעקב רכטר, בעלה של חנה מרון. "בחור גבוה ופסנתרן ברמה. הפסנתר שלו זה משהו סטראדיבא-ריוס. אתה לא מקבל אצלו חיוך אל תיקח ללב. אחרי שלוש שנים בלהקת התותחנים נשארה לו איזה צלקת במוח."

בערב עורכים חברי להקת כוורת משהו שנקרא, גיימס-סיישן! מסביר יוני: "פעם בשבוע אנחנו עושים שעתיים של איתור. מנסים לנגן ביחד משהו חדש. אחד מתחיל לנגן השאר מקשיבים לצליל שנתן ולאט לאט מצטרפים. אפשר לומר שכל אחד מנגן לעצמו אבל כולם ביחד. זה מפרק ומפתח. לפעמים לוקחים גם קטע ידוע ו' עושים עליו אימפרוביזציה. אפרים, שמנגן על גיטרת שנים עשרה מיתרים, יודע לפ' תוח בצליל מעניין. נו חבר, תן צליל! זה לא סתם שקוראים לו, חבר."

כי אפרים שמיר המוזקן והמרכיב משקפי בקבוק על אף גשרי הוא יליד סיביר, וכשהיה בן שש עברה מישפתו לפולין. בטרם הגיע לארץ לפני חמש שנים, הספיק לשבת מספר ימים בכלא הפולני. היתה אז תקופה חמה בפולניה, הפגנות של סט'ר דנטים ופועלים ואסור היה להסתובב ברחו' בות אחרי חצות. ערב אחד כשחזרתי

למן, הושם והרשלה ישמחו לקבל למישפתה חבר חדש, פוגי קוראים לו. גם הוא כזה קצת לא בסדר. ילד עקשן ועצבני.

אולי מפני שנוולד באוטובוס של להקת הנח"ל. בסיני נוסעים שמונה שעות רצוף במיבר. וחוק מלזרוק בקבוקים על שלטים אישם ולעצור פעם בפעם לרוקן את ה' מיכלים — אין מה לעשות. הנסיעות ה' ארוכות בין הופעה להופעה משפיעות איכ' שהו על המוח ועל גנגליון הרעיונות.

"הנה, קחו למשל את אלון" אומר דני סנדרסון היוום הממציא והרוח החיה ב'

על הבמה אפרים שמיר המזוקן הולט בתופים בעוד חבריו פורטים על הגיטרות באחת מהופעות להקת כוורת בסיפורי פוגי, בהם הלהקה לשגע את קהל מעריציהם הממלא אולמות. מצליחים שבעת חברי

הידידות כוכבת הקולנוע מור נה זילברשטיין (יר' שבת) השדרנית עיינה אלון (עומדת מ' שמאל) ודינה, ידידתו הפרטית של אלון אוליארצ'יק, צופות באחת ההצגות של סיפורי פוגי, משולי הבמה, מאחורי המסכים.